

Nieuwsbrief INS Updates

Nummer 24, 2024

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. G.P. van Hooft, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.I.J. Overgoor, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:6992](#) 12-11-2024

Geen bestuurdersaansprakelijkheid: curator heeft schending administratieplicht en onbehoorlijk bestuur onvoldoende onderbouwd

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2024:2812](#) 08-10-2024

Bodemrecht: reëel eigenaar machines kan zich niet beroepen op terughoudend beleid Leidraad

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2024:18898](#) 13-11-2024

Homologatie surseanceakkoord. Schuldeiser trekt in zijn bezwaren tegen homologatie een parallel met de weigeringsgronden in de WHOA; de rechtbank gaat daarin niet mee

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2024:11636](#) 13-11-2024

Aansprakelijkheid (in)direct bestuurder en zustersvennootschap

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2024:5914](#) 13-11-2024

Wetenschap van benadeling bij rechtshandelingen van bestuurder in privé als curator een claim heeft vanwege bestuurdersaansprakelijkheid

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2024:18225](#) 06-11-2024

Faillietverklaring op verzoek curator van andere vennootschappen

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2024:6561](#) 25-10-2024

Toewijzing exhibitievordering ex artikel 843a Rv: veroordeling curator tot verschaffen van bescheiden, vrij van versleuteling

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2024:6185](#) 11-10-2024

Wens om reputatieschade door faillissement te voorkomen is op zichzelf geen geldige grond voor een WHOA-afkoelingsperiode

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2024:5600](#) 08-10-2024

Afwijzing verzoek homologatie WHOA-akkoord

RECHTSPRAAK

Wens om reputatieschade door faillissement te voorkomen is op zichzelf geen geldige grond voor een WHOA-afkoelingsperiode

Een vennootschap die zich in concernverband bezighoudt met het organiseren van evenementen wil een afkoelingsperiode om te voorkomen dat zij failliet gaat terwijl de aandeelhouders het concern ontvlechten. De rechtbank wijst het verzoek om verschillende redenen af.

Inleiding

Een vennootschap die zich – binnen een groepsverband – bezighoudt met het organiseren van evenementen, legt een startverklaring neer voor een besloten akkoordprocedure buiten faillissement (art. 370 lid 3 Fw) en vraagt een afkoelingsperiode aan voor de duur van vier maanden (art. 376 Fw).

Toelichting verzoek afkoelingsperiode

De verzoekende vennootschap ('verzoekster') stelt dat zij niet over activa beschikt en dat zij momenteel ook geen bedrijfsactiviteiten ontplooit, noch personeel in dienst heeft. De afkoelingsperiode wordt aangevraagd, omdat de twee aandeelhouders van de groep bezig zijn om de groep te ontvlechten – opdat zij vervolgens ieder afzonderlijk met één van de door de groep georganiseerde evenementen verder kunnen gaan – en zij tijdens die ontvlechting reputatieschade door een faillissement van verzoekster willen voorkomen. Er staat weliswaar voor ruim € 2,1 miljoen aan vorderingen op de balans van verzoekster, maar daarvan wordt aangegeven dat enkele grote vorderingen oninbaar zijn en de intercompanyvorderingen zullen wegvallen bij saldering van alle intercompanyposities in het kader van de ontvlechting.

Bezwaar belanghebbenden

Ten tijde van het neerleggen van de startverklaring waren er twee partijen die het

faillissement van verzoekster hadden aangevraagd. Deze partijen worden als belanghebbenden gehoord over het verzoek om een afkoelingsperiode. Zij maken bezwaar tegen het verzoek, op de grond dat niet gewaarborgd is dat hun belangen niet geschaad zullen worden. De belanghebbenden brengen naar voren:

- (a) dat zij auteursrechten hebben ten aanzien van een van de twee evenementen die verzoekster placht te organiseren;
- (b) dat verzoekster de verplichtingen uit de licentieovereenkomst niet nakwam;
- (c) dat het verzoekster daarom in een rechterlijke uitspraak is verboden om het evenement te organiseren (althans, inbreuk te maken op de auteursrechten van de belanghebbenden); en
- (d) dat (het bestuur van) verzoekster dat verbod heeft omzeild door het betreffende evenement te laten organiseren door een andere vennootschap in de groep.

De belanghebbenden stellen schade te lijden doordat het evenement toch georganiseerd is, terwijl de opbrengsten daarvan – zeker bij het voornemen tot ontvlechten zoals dat door verzoekster wordt beschreven – niet worden aangewend om de vorderingen van belanghebbenden te voldoen.

Beoordeling

De rechtbank wijst het verzoek om een afkoelingsperiode af. Daartoe overweegt de rechtbank dat de noodzaak van een afkoelingsperiode niet uit het verzoek blijkt, omdat er momenteel geen bedrijfsactiviteiten worden ontplooid en er ook geen personeel in dienst is. Het enkele voorkomen van reputatieschade is geen legitiem doel voor een afkoelingsperiode (nog daargelaten of een faillissement daadwerkelijk reputatieschade tot gevolg zou hebben).

Ook neemt de rechtbank in aanmerking dat in het verzoek niet duidelijk gemaakt is wat het toekomstperspectief van verzoekster zou zijn na de afkoelingsperiode; verzoekster liet in het midden of er daadwerkelijk een herstructurering zal plaatsvinden of dat zij een liquidatieakkoord beoogt. Bovendien bevat het verzoek onvoldoende financiële informatie. De rechtbank kan daarom niet summierlijk vaststellen dat de gezamenlijke schuldeisers onder een akkoord beter uit zijn dan in faillissement. Hierbij weegt ook mee dat de rechtbank er niet van overtuigd is dat bij een faillissement de intercompanyvorderingen daadwerkelijk met elkaar verrekend zouden worden.

De rechtbank hecht tot slot ook waarde aan het relaas van de belanghebbenden over wat er is

gebeurd met hun auteursrechten. Volgens de rechtbank is het in de gegeven omstandigheden waardevol dat in een faillissement een rechtmatigheidsonderzoek zal plaatsvinden, wat bij een WHOA-akkoord niet het geval zou zijn.

I.F.M. Lakwijk, december 2024

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 11-10-2024

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2024:6185

Zaaknummer: C/13/756647 FT RK 24/866

Rechters: V.G.T. van Emstede, B.A. Cnossen en M.D.E. Leppens

Advocaten: N.F. Barthel, E.T. van den Hout en K. Bozorg Zadeh

Wetsartikelen: 376 Fw

RECHTSPRAAK

Wetenschap van benadeling bij rechtshandelingen van bestuurder in privé als curator een claim heeft vanwege bestuurdersaansprakelijkheid

De curator doet tegenover een bestuurder die aansprakelijk is gehouden, een beroep op artikel 3:45 BW. De rechtbank oordeelt dat rechtshandelingen van de bestuurder in privé paulianeus zijn. De bestuurder had rekening moeten houden met de faillissementen van vennootschappen waarvan hij bestuurder was en de daaruit volgende privéaansprakelijkheid.

Gedaagde in deze zaak heeft het bloot eigendom van zijn woonboerderij met bijbehorende percelen en opstallen verkocht aan gedaagde 2. Vervolgens heeft gedaagde 2 hypotheekrechten gevestigd ten gunste van gedaagde 3. Zowel gedaagde 2 als gedaagde 3 is een stichting, waarin gedaagde beschikt over de beslissende zeggenschap. De curator van meerdere inmiddels gefailleerde vennootschappen waarvan gedaagde bestuurder was, stelt zich op het standpunt dat bovengenoemde rechtshandelingen paulianeus zijn ex artikel 3:45 BW.

Om te voldoen aan artikel 3:45 BW, dient aan de volgende criteria te worden voldaan: (1) de rechtshandeling moet onverplicht zijn verricht, (2) schuldeisers moeten zijn benadeeld en (3) er moet sprake zijn van wetenschap van benadeling. Dat sprake is van een onverplichte rechtshandeling staat vast en is door gedaagde niet weersproken. Uit niets blijkt immers dat een rechtsplicht bestond voor het verrichten van de rechtshandelingen.

Vervolgens dient sprake te zijn van benadeling. Gedaagde stelt zich op het standpunt dat hiervan geen sprake is. De koopsom voor de woonboerderij, die € 650.000 lager ligt dan de prijs waarvoor de woonboerderij destijds is aangekocht, vormt volgens gedaagde een reële koopsom. In de leveringsakte staat vermeld dat gedaagde het recht behoudt van gebruik en bewoning, zodat uitsluitend de bloot eigendom wordt overgedragen. Dit leidt er volgens gedaagde toe dat deze lagere koopsom een reële prijs vormt, en dat daarmee geen sprake is van benadeling. De rechtbank wijst dit standpunt al snel van de hand en benadrukt dat de

huidige situatie moet worden vergeleken met de hypothetische situatie waarin de volle eigendom van de onroerende zaken in handen van gedaagde zou zijn. In de huidige situatie bevinden de schuldeisers zich in een nadeligere positie. Zonder de rechtshandelingen zou de woonboerderij nog ter beschikking staan aan de schuldeisers van gedaagde. Het is daarom irrelevant dat gedaagde slechts de bloot eigendom heeft overgedragen en of al dan niet sprake zou zijn van een reële koopprijs. Het resultaat blijft ongewijzigd: de rechtshandelingen hebben het verhaalsvermogen verminderd.

Ten slotte het criterium wetenschap van benadeling. De curator neemt het standpunt in dat gedaagde wist of behoorde te weten dat hij schuldeisers zou benadelen met de rechtshandelingen met betrekking tot de woonboerderij. In de hieraan voorafgaande jaren heeft gedaagde verschillende onrechtmatige en paulianeuze handelingen verricht vanuit de inmiddels gefailleerde vennootschappen waarvan hij bestuurder was. Dit volgt ook uit eerdere vonnissen van de rechtbank. Zo zijn onder andere voor miljarden aan niet bestaande vorderingen gecreëerd en zijn er omvangrijke dividenduitkeringen gedaan. Gedaagde sloot daarom als bestuurder bewust overeenkomsten die ertoe hebben geleid dat het actief in de vennootschap afnam, terwijl de schulden significant toenamen. De curator neemt het standpunt in dat gedaagde door zijn handelen als bestuurder rekening moest houden met de latere faillissementen en door het extreme karakter van de rechtshandelingen in de inmiddels failliete vennootschappen, ook met privéaansprakelijkheden. Gedaagde neemt een tegengesteld standpunt in. Er waren volgens gedaagde op het moment van de rechtshandeling nog geen privéschulden en het eerste faillissement werd drie jaar later pas uitgesproken.

De rechtbank gaat mee in het standpunt van de curator. De financiële situatie van de bedrijven was voorafgaand aan de rechtshandelingen met betrekking tot de woonboerderij al dusdanig slecht, dat een faillissement te voorzien was. Gedaagde wist ook dat hij verschillende onrechtmatige handelingen had verricht, waarvoor hij nadien in privé aansprakelijk kan worden gehouden. De rechtbank concludeert daarom dat sprake is van wetenschap van benadeling. De rechtbank gebiedt gedaagde tot teruglevering van de woonboerderij en tot ongedaanmaking van de hypotheekvestigingen.

Wenk

Deze uitspraak laat zien dat wetenschap van benadeling ook kan worden aangenomen bij rechtshandelingen van een bestuurder in privé, nadat deze bestuurder paulianeuze en onrechtmatige rechtshandelingen heeft verricht als bestuurder binnen een inmiddels gefailleerde vennootschap. Bij rechtspersonen bestaat het uitgangspunt dat bestuurders of aandeelhouders niet privé aansprakelijk zijn voor de schulden van de rechtspersoon. Een uitzondering hierop is bestuurdersaansprakelijkheid. In deze uitspraak oordeelt de rechtbank

dat de bestuurder bij het handelen in privé, rekening dient te houden met de omstandigheid dat schuldeisers zich ook kunnen trachten te verhalen op zijn privévermogen.

De rechtbank Gelderland heeft in 2022 uitspraak gedaan in een vergelijkbare zaak (Rb. Gelderland 23 november 2022, ECLI:NL:RBGEL:2022:6533). Ook in die zaak had de bestuurder van een inmiddels gefailleerde vennootschap meerdere paulianeuze rechtshandelingen verricht. De curator probeert vervolgens ook een in privé verrichte rechtshandeling te vernietigen op grond van artikel 3:45 BW. De bestuurder had zonder aangetoonde rechtsgrond een aanzienlijk geldbedrag onttrokken aan de vennootschap en gebruikt voor privédoeleinden. Eén dag voorafgaand aan het faillissement heeft deze bestuurder ook een rekening-courant weggeboekt ter hoogte van een aanzienlijk bedrag van circa € 380.000. Een aantal maanden na het faillissement heeft gedaagde een vordering in privé op zijn dochter kwijtgescholden. De rechtbank oordeelt dat gedaagde wist dat de curator een oorzakenonderzoek ging uitvoeren naar het faillissement. Door het onrechtmatige gedrag van gedaagde had hij kunnen en moeten weten dat er een gerede kans bestond dat de curator hem zou aanspreken op grond van bestuurdersaansprakelijkheid en verhaal zou halen op zijn privévermogen. Ook in deze zaak kon de curator zich succesvol beroepen op artikel 3:45 BW.

L. van Veen, november 2024

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 13-11-2024

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2024:5914

Zaaknummer: C/08/308713 / HA ZA 24-26

Rechters: M.T. Bos, A. Smedes en G.W.G. Wijnands

Advocaten: M.T. Nooijen en C.J. van Dijk

Wetsartikelen: 3:45 BW

RECHTSPRAAK

Toewijzing exhibitievordering ex artikel 843a Rv: veroordeling curator tot verschaffen van bescheiden, vrij van versleuteling

De exhibitievordering van vier ziekenhuizen jegens de curator tot afgifte van bepaalde bescheiden wordt op grond van artikel 843a Rv toegewezen. De ziekenhuizen hebben een rechtmatig belang bij afgifte van de bescheiden, zodat zij hun rechtspositie kunnen bepalen in verband met vermeende wanprestatie en onrechtmatig handelen door de gefailleerde Pharmafilter B.V. en haar bestuurder.

In deze kortgedingprocedure buigt de voorzieningenrechter zich over de vordering van vier ziekenhuizen – het Erasmus Universitair Medisch Centrum Rotterdam, de Stichting Sint Maartenskliniek, Stichting Zorgzaam Zorggroep Zeeuws-Vlaanderen en Stichting Reinier de Graaf Groep ('de ziekenhuizen') – tot veroordeling van de curator tot het verschaffen van bescheiden, op grond van artikel 843a Rv (HR 8 april 2016, ECLI:NL:HR:2016:612 (*Schmitz q.q./verweerster*)). Op grond van artikel 217 Rv heeft de bestuurder van de failliet zich bij incidentele conclusie tot tussenkomst gevoegd bij deze procedure.

De curator is als curator in het faillissement van Pharmafilter B.V. en Pharmafilter Nederland B.V. (gezamenlijk 'de vennootschap') aangesteld. De vennootschap hield zich bezig met het zuiveren van het afval(water) van de ziekenhuizen. In dat verband hebben de vennootschap en de ziekenhuizen overeenkomsten gesloten voor de aankoop, het beheer en het onderhoud van het door de vennootschap ontwikkelde Pharmafiltersysteem ('het Systeem') voor het vermalen van (medisch) afval en het zuiveren van afvalwater. Daarbij is afgesproken dat de vennootschap de houder van de IE-rechten op het Systeem is. Daarnaast zijn in diverse escrow-overeenkomsten continuïteitsverplichtingen opgenomen.

Op enig moment heeft de vennootschap haar IE-rechten op het Systeem vervreemd, zonder medeweten van de ziekenhuizen. Nadat de vennootschap failliet is verklaard, hebben de ziekenhuizen de curator verzocht de overeenkomsten gestand te doen. Hoewel de koper in

eerste instantie instemde met het gebruik van de IE-rechten op het Systeem door de curator ten behoeve van de ziekenhuizen, is de koper nadien daarop teruggekomen. Nadat het Systeem door de ziekenhuizen was stilgelegd, hebben de ziekenhuizen de bestuurder aansprakelijk gesteld voor de door hen geleden schade, omdat de vennootschap haar verplichtingen jegens de ziekenhuizen niet is nagekomen. De vennootschap is niet alleen failliet verklaard, ook heeft zij haar IE-rechten vervreemd. Bij brief heeft de bestuurder de aansprakelijkstelling van de hand gewezen.

Vervolgens hebben de ziekenhuizen de curator verzocht om op de voet van artikel 843a Rv een kopie te verstrekken van bescheiden, zoals de akte van overdracht van intellectuele-eigendomsrechten (IE-rechten), correspondentie hierover en taxatierapporten, die de aansprakelijkheid van de vennootschap/haar bestuurder zouden kunnen onderbouwen. De bestuurder vordert op zijn beurt dat de curator wordt verboden om de gevorderde bescheiden aan (een van) de ziekenhuizen ter beschikking te stellen.

Volgens de voorzieningenrechter is aan de voorwaarden van artikel 843a Rv voldaan: de ziekenhuizen hebben een rechtmatig belang, de gevraagde documenten zijn specifiek benoemd, en de curator beschikt over deze documenten. De verweren van de bestuurder en de curator, waaronder argumenten over privacygevoelige informatie in de bescheiden en een (verboden) *fishing expedition*, worden afgewezen. De ziekenhuizen hebben onweersproken gesteld dat de AVG niet in de weg staat aan de afgifte. In dit geval weegt het belang van de ziekenhuizen bij afgifte van de bescheiden zwaarder dan het privacybelang van personen van wie mogelijk privacygevoelige informatie in die bescheiden is opgenomen. Aangezien het gaat om bescheiden die betrekking hebben op zakelijke transacties, mag aangenomen worden dat de privacygevoeligheid van de informatie klein zal zijn (r.o. 4.4).

In deze zaak doet zich de bijzonderheid voor dat niet de vennootschap, maar de curator veroordeeld wordt om de bescheiden te verstrekken. Daar zijn uiteraard kosten mee gemoeid, die niet voor rekening behoren te komen van de gezamenlijke schuldeisers van de vennootschap. De ziekenhuizen hebben dit ook onderkend. Daarom zullen de ziekenhuizen een voorschot van € 1.000 voldoen aan de curator. De curator heeft € 8.883,79 aan proceskosten gemaakt voor het voeren van verweer. Hoewel deze kosten niet direct zijn gemaakt voor het verstrekken van de bescheiden, moeten de ziekenhuizen deze kosten wel vergoeden voordat zij de documenten ontvangen. De curator was namelijk vanwege tegenstrijdige belangen gehouden verweer te voeren tegen de vordering tot afgifte van de ziekenhuizen. De ziekenhuizen hebben toegezegd de curator te vrijwaren van claims, geheimhouding te betrachten, en de bescheiden uitsluitend voor juridische procedures te gebruiken (r.o. 4.6).

De voorzieningenrecht veroordeelt de curator om binnen een week aan de ziekenhuizen een afschrift van de verzochte bescheiden te verschaffen, vrij van versleuteling. De vordering van de bestuurder, inhoudende de curator te verbieden de verzochte bescheiden te verstrekken, wordt afgewezen.

E. Ayerdem, november 2024

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 25-10-2024

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2024:6561

Zaaknummer: C/13/756244 / KG ZA 24-760

Rechters: W.M. de Vries

Advocaten: S.R. Effting, J. Lubbers, E.J. Bijleveld en Jansen

Wetsartikelen: 843a Rv

RECHTSPRAAK

Afwijzing verzoek homologatie WHOA-akkoord

Afwijzing homologatie WHOA-akkoord door een te korte stemtermijn, gebrekkige informatievoorziening aan schuldeisers, het niet opvolgen van de wettelijke rangorde en het negeren van een alternatief verzoek.

In deze uitspraak verzoekt een bv om homologatie van een akkoord ex artikel 383 lid 1 Fw, nadat zij door financiële problemen een WHOA-procedure is gestart. De bv heeft een product ontwikkeld voor het nauwkeurig plaatsen van referentiepunten voor radiotherapie. De bv stelt dat het akkoord, gezien het grote draagvlak onder de schuldeisers, gehomologeerd moet worden. De gehanteerde stemtermijn voor het akkoord was acht dagen. Medtec en Rabobank zijn twee belangrijke schuldeisers in deze zaak. Medtec, exclusief distributeur, verzet zich tegen het akkoord, mede omdat het akkoord de distributieovereenkomst beëindigt zonder schadevergoeding. Medtec heeft een alternatief voorstel gedaan, waarop de bv niet is ingegaan. Rabobank, schuldeiser in verschillende klassen, stemde wel voor het akkoord.

De observator meent dat het verzoek tot homologatie moet worden afgewezen. Hij wijst erop dat het draagvlak genuanceerd moet worden. Hoewel vijf van de zeven klassen hebben ingestemd met het akkoord, is de verdeling bij het kijken naar de totaalvorderingen van de klassen anders (namelijk 47,43% tegen en 52,57% voor). Ook benadrukt de observator dat de reorganisatiewaarde erg theoretisch is en dat, mede daarom, het voorstel van Medtec serieuzer genomen had moeten worden.

De rechtbank wijst het verzoek tot homologatie af. De inhoud en inrichting van een akkoord moeten voldoen aan de voorschriften, met name zodat de schuldeisers goed geïnformeerd worden. Het is vaak niet noodzakelijk voor de rechtbank tot beoordeling hiervan over te gaan als er een groot draagvlak is. Voor de bepaling hiervan staan met name de schuldeisers die een gedeeltelijke betaling krijgen centraal, hetgeen leidt tot het oordeel dat hier niet sprake is van een groot draagvlak. De rechtbank benoemt verschillende onderdelen van het akkoord die tot afwijzing leiden.

Ten eerste zijn er geen urgente belangen aangevoerd waardoor de korte stemtermijn van acht dagen rechtvaardig is gebleken. Een enkele verwijzing naar de in het akkoord omschreven

omstandigheden is daarvoor niet voldoende. Ook constateert de rechtbank dat de lijst van schuldeisers niet klopt, Rabobank staat met een hogere vordering op de lijst dan daadwerkelijk het geval is. Hierdoor wordt de wettelijke rangorde niet gevolgd en hebben de schuldeisers gestemd op basis van gebrekkige informatie.

Verder overweegt de rechtbank dat een alternatief akkoord een relevante factor kan zijn bij de beoordeling van een homologatieverzoek. Hierbij zijn de omstandigheden van het geval relevant. In dit geval zijn het hoge theoretische gehalte van de reorganisatiewaarde en de eerdergenoemde gebreken in de informatie van het akkoord relevant. Het voorstel van Medtec had door de B.V. serieuzer moeten worden genomen.

Tot slot constateert de rechtbank dat de verdeling van de reorganisatiewaarde niet op rechtmatige wijze, volgens de wettelijke rangorde, is gedaan.

Het voorgaande heeft ertoe geleid dat de schuldeisers een slecht geïnformeerde stem hebben uitgebracht. Hierdoor wordt overgegaan tot afwijzing van het verzoek tot homologatie. De rechtbank benoemt vervolgens de observator als herstructureringsdeskundige.

A.M.H. Nolte, november 2024

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 08-10-2024

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2024:5600

Zaaknummer: 321061 FT RK 24/619

Rechters: R.P. van Eerde, P.J. Neijt en M.D.E. Leppens

Advocaten: F. el Houzi en C. Dursun

Wetsartikelen: 375 Fw, 383 Fw en 384 Fw

RECHTSPRAAK

Bodemrecht: reëel eigenaar machines kan zich niet beroepen op terughoudend beleid Leidraad

Het hof oordeelt dat een van de uitzonderingen uit de Leidraad van toepassing is, zodat geen beroep kan worden gedaan op het terughoudend beleid bij reële eigendom.

In juli 2018 zijn Machinefabriek Amersfoort B.V. ('MFA') en Hilco Industrial Finance B.V. ('Hilco') een *sale and lease back*-overeenkomst aangegaan waarbij MFA de machines aan Hilco heeft verkocht. De machines waren voor de transactie gefinancierd door de ABN AMRO en verpand aan de bank.

In december 2018 heeft de Ontvanger executoriaal beslag op roerende zaken gelegd ten laste van MFA vanwege een openstaande belastingschuld van ruim € 1 miljoen. Daarbij zijn ook de machines van Hilco beslagen. Vervolgens is MFA failliet gegaan. Hilco heeft beroep ingesteld tegen het bodembeslag van de machines. Nadat het beroep was afgewezen, hebben de Ontvanger en Hilco procesafspraken gemaakt, waarbij de Belastingdienst een deel van de verkoopsom van de machines in depot houdt. In onderhavige procedure vordert Hilco het depotbedrag en een verklaring voor recht. De rechtbank heeft de vorderingen van Hilco afgewezen. Hilco is tegen het vonnis in hoger beroep gekomen.

Hilco doet een beroep op de Leidraad Invordering 2008 ('de Leidraad') waarin is bepaald dat de Ontvanger bij de uitoefening van het bodemrecht het eigendomsrecht van een derde ontziet indien sprake is van reële eigendom – het terughoudend beleid genoemd. In hoger beroep is tussen partijen niet in geschil dat Hilco het reële eigendom van de machines had. De Ontvanger meent echter dat sprake is van één van de zes in de Leidraad opgenomen uitzonderingen waarbij geen sprake is van het terughoudend beleid. De uitzondering waar de Ontvanger zich op beroept betreft het geval waarbij 'zaken waarvan de lessor [Hilco] fiscaal als eigenaar wordt aangemerkt terwijl de fiscale eigendom van die zaken op een eerder tijdstip krachtens een toen bestaande leaseovereenkomst – waaronder mede begrepen aankoopfinancieringscontracten op basis van verpanding van de verworven zaak [de eerdere verpanding aan de bank] – bij de huidige lessee [MFA] heeft berust'.

Hilco meent dat deze uitzondering niet ziet op haar situatie, omdat (i) zij niet het oogmerk had de Ontvanger te benadelen, (ii) zij is ingestapt als nieuwe financier en dus niet haar bestaande rechten heeft omgezet in een *operational lease*, en (iii) op het moment dat zij instapte nog geen sprake was van een deconfiture van MFA.

Het hof oordeelt dat de uitzondering hier wel van toepassing is. Door de transactie is de Ontvanger in een slechtere verhaalspositie gekomen, waartegen de uitzondering juist dient te beschermen. Een oogmerk om de Ontvanger te benadelen wordt niet in de Leidraad als voorwaarde voor toepassing van de uitzondering genoemd, en volgt ook niet uit de parlementaire geschiedenis. Evenmin is de uitzondering beperkt tot gevallen waarin de omzetting van niet-reële eigendom naar reële eigendom plaatsvindt door dezelfde financier, aldus het hof.

Verder wordt de stelling van Hilco, dat het beroep van de Ontvanger op de uitzondering naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar en/of in strijd met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur is, niet gevolgd door het hof. Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank dan ook.

S. Zonneveld, november 2024

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 08-10-2024

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2024:2812

Zaaknummer: 200.306.957/01

Rechters: M.C.H. Broesterhuizen, M.E. Honée en A. van Hees

Advocaten: F.A. van de Wakker en S.C. Zum Vörde Sive Vörding

Wetsartikelen: 22 lid 3 Invorderingswet 1990, 22.9.1 Leidraad Invordering 2008 en 22.9.2.2 Leidraad Invordering 2008

RECHTSPRAAK

Aansprakelijkheid (in)direct bestuurder en zustersvennootschap

De rechtbank oordeelt dat onrechtmatig activiteiten zijn onttrokken aan een failliete vennootschap en dat overdracht van goodwillwaarde paulianeus is. Ook zijn de (indirect) bestuurders aansprakelijk voor het boedeltekort. Desondanks legt de rechtbank geen bestuursverbod op, omdat de (indirect) bestuurder niet uitsluitend uit was op zelfverrijking, maar heeft geprobeerd zijn gemankeerde aanpak te repareren ten gunste van beleggers in de failliete vennootschap.

Het gaat hier om een uitspraak van de rechtbank Noord-Holland naar aanleiding van een procedure die is gestart door de curator van Grondontwikkeling Nederland B.V. ('GON'). De curator stelt dat sprake is van onbehoorlijk bestuur, paulianeus handelen en onrechtmatig handelen door gedaagden, waardoor schuldeisers van GON zijn benadeeld. De curator heeft daarom vorderingen ingesteld die erop neerkomen dat gedaagden aansprakelijk zijn voor het boedeltekort.

GON hield zich bezig met een vorm van grondhandel die ook wel grondspeculatie wordt genoemd, en is in oktober 2021 failliet verklaard. VPN Holding is enig aandeelhouder en bestuurder van GON. Gedaagde 2 is op zijn beurt de enig bestuurder en aandeelhouder van VPN Holding. VPN Holding is ook enig aandeelhouder en bestuurder van Vastgoedplan Nederland ('VPN'). Op enig moment is het duurzame bedrijfsdebiet van GON overgegaan naar VPN zonder dat VPN hier een reële vergoeding voor heeft betaald. GON faillieert met een groot tekort in de boedel.

De curator legt aan zijn vorderingen ten grondslag dat VPN Holding, gedaagde 2 en VPN het ertoe hebben geleid dat de onderneming van GON om niet is overgedragen aan VPN en dat GON is achtergebleven als 'lege huls', met alleen maar schulden en zonder activa. Ook zijn volgens de curator jaarrekeningen niet tijdig gedeponereerd en voldoet de administratie van GON niet aan de wettelijke eisen.

De curator vordert van VPN Holding en gedaagde 2 primair het boedeltekort vanwege onbehoorlijk bestuur in de zin van artikel 2:248 BW en subsidiair de schade van de gezamenlijke schuldeisers op grond van onrechtmatige daad (art. 6:162 BW). Meer subsidiair vordert de curator dat VPN Holding en gedaagde 2 hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de schade van de gezamenlijke schuldeisers op grond van artikel 2:9 BW.

De curator vordert ten aanzien van VPN dat zij aansprakelijk is voor de schade gelijk aan het boedeltekort vanwege onrechtmatige daad en dat de overdracht van het duurzame bedrijfsdebiet van GON aan haar als paulianeus in de zin van artikel 42 Fw kwalificeert.

Ten aanzien van gedaagde 2 vordert de curator nog een bestuursverbod zoals bedoeld in artikel 106a lid 1 Fw. Van alle gedaagden samen wordt een voorschot van € 500.000 gevorderd.

Naar het oordeel van de rechtbank is er sprake van overname van activiteiten en onttrekking van goodwillwaarde van GON. De overname van activiteiten acht de rechtbank onrechtmatig, de onttrekking van goodwillwaarde kwalificeert als paulianeus handelen. Het verweer dat de vordering van de curator omtrent deze handelingen is verjaard, slaagt niet. De overname van het duurzaam bedrijfsdebiet heeft plaatsgevonden zonder dat daarbij rekening is gehouden met de belangen van de gezamenlijke schuldeisers van GON. VPN en VPN Holding hebben onrechtmatig gehandeld.

VPN Holding en gedaagde 2 zijn ook aansprakelijk op grond van bestuurdersaansprakelijkheid. De rechtbank volgt het standpunt van de curator dat geen deugdelijke administratie is gevoerd en jaarrekeningen van GON te laat zijn gedeponneerd. Bovendien heeft gedaagde 2 het uitbetalen van de eigen management fee boven het voldoen van de crediteuren gesteld. Het voorgaande brengt met zich dat sprake is van onbehoorlijk bestuur en dit onbehoorlijk bestuur is volgens de rechtbank een belangrijke oorzaak van het faillissement. VPN Holding en gedaagde 2 zijn daarom aansprakelijk voor het boedeltekort.

Het voorgaande acht de rechtbank echter niet voldoende voor het opleggen van een bestuursverbod. De rechtbank overweegt dat gedaagde 2 met de onderhavige aanpak niet uitsluitend op zelfverrijking uit is geweest, maar ook heeft geprobeerd om de manco's die de door hem gekozen aanpak voor de verwerkelijking van de rendementsverwachting van de door GON bediende beleggers vormden op te ruimen.

De rechtbank oordeelt ten aanzien van gedaagde 2 en VPN Holding dat zij als bestuurders hun taak kennelijk onbehoorlijk hebben vervuld, dat aannemelijk is dat dit een belangrijke oorzaak is geweest van het faillissement van GON en dat gedaagde 2 en VPN Holding daarom aansprakelijk zijn voor het boedeltekort. Ten aanzien van VPN is de rechtbank van oordeel dat

sprake is van onrechtmatig handelen en dat het aannemelijk is dat GON daardoor schade heeft geleden. De schade laat zich nog niet vaststellen, zodat de rechtbank de zaak ten aanzien van VPN naar de schadestaatprocedure verwijst. Het voorschot ad € 500.000 wordt toegewezen.

D.R.C. Smit, november 2024

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 13-11-2024

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2024:11636

Zaaknummer: C/15/341656 / HA ZA 23-377

Rechters: P.M. Wamsteker, A.H. Schotman en Th.S. Röell

Advocaten: A. Ourhris en V.H.B. Kruit

Wetsartikelen: 2:248 BW, 6:162 BW, 42 Fw, 106a lid 1 Fw en 2:9 BW

RECHTSPRAAK

Geen bestuurdersaansprakelijkheid: curator heeft schending administratieplicht en onbehoorlijk bestuur onvoldoende onderbouwd

De curator heeft onvoldoende onderbouwde feiten aangevoerd voor vaststelling van een schending van de administratieplicht. Evenmin is aannemelijk geworden dat de bestuurders kennelijk onbehoorlijk hebben bestuurd en dat dit een belangrijke oorzaak van het faillissement was. De constatering van de curator dat het bedrijfsplan niet tot in detail is uitgevoerd, is onvoldoende.

Deze zaak betreft de aansprakelijkheid van de voormalige bestuurders en beleidsbepalers van de failliete vennootschap Installatietechniek B.V. ('VVI') voor het boedeltekort op grond van artikel 2:248 BW in samenhang met de schending van de administratieplicht (art. 2:10 BW). De curator stelt dat zij VVI kennelijk onbehoorlijk hebben bestuurd en dat dit een belangrijke oorzaak van het faillissement was.

VVI werd op 22 april 2014 opgericht. Parmi c.s. waren de beleidsbepalers en directe en indirecte bestuurders van VVI ('de bestuurders'). VVI werd onder meer opgericht als voortzetting van de activiteiten van Engineering and Fine Materials B.V. ('EFM'), een vennootschap die op 24 april 2014 failliet was gegaan. Voor de doorstart ontving VVI een krediet van € 600.000 van Rabobank en heeft zij activa uit de boedel van EFM gekocht. Bij vonnis van 26 februari 2016 van de rechtbank Overijssel is VVI op eigen verzoek in staat van faillissement verklaard. De rechtbank heeft in eerste aanleg de vorderingen van de curator afgewezen. De curator heeft hoger beroep ingesteld.

Allereerst betoogt de curator dat de bestuurders niet hebben voldaan aan de administratieplicht, omdat de administratie van VVI op diverse punten tekortschoot. Zo zou de balans een onjuiste post bevatten met betrekking tot debiteurenontvangsten van EFM, die volgens afspraken met Rabobank hadden moeten worden afgedragen. De curator stelt tevens dat deze gelden helemaal niet op de balans hadden mogen voorkomen. Ook stelt de curator

dat uit de administratie moet blijken dat certificaten uit de boedel van EFM zijn gekocht. Hiervan is volgens de curator geen sprake omdat voor de eigendomsoverdracht een notariële akte noodzakelijk zou zijn en deze ontbreekt. De curator stelt zich op het standpunt dat de certificaten van EFM ten onrechte als eigendom van VVI zijn geboekt en dat diverse bescheiden, zoals een ondernemingsplan, een koopovereenkomst en betalingsafspraken met leveranciers ontbreken.

Het hof volgt de curator niet en oordeelt dat er geen sprake is van een schending van artikel 2:10 BW. Volgens het hof is de kruispost op de balans correct en transparant verwerkt op advies van een accountant, zonder dat daarbij sprake is van misleiding. Het ontbreken van een notariële akte voor de certificaten blijkt uiteindelijk volgens de curator zelf irrelevant, omdat deze akte niet vereist is. Ten aanzien van de ontbrekende stukken overweegt het hof dat deze geen direct inzicht bieden in de financiële situatie van VVI en daarom niet relevant zijn voor de administratieplicht. De curator heeft daarmee onvoldoende aannemelijk gemaakt dat de administratie tekortschoot op een wijze die schending van artikel 2:10 BW impliceert.

Naast de administratieplicht stond ook de vraag centraal of de bestuurders kennelijk onbehoorlijk hebben bestuurd, zoals bedoeld in artikel 2:248 lid 1 BW. De curator voert aan dat de doorstart van VVI werd ingezet met onvoldoende werkkapitaal, dat personeels- en autokosten niet onder controle waren en dat niet alle afgesproken financiering aan VVI beschikbaar werd gesteld.

Het hof oordeelt dat voor aansprakelijkheid op grond van artikel 2:248 lid 1 BW sprake moet zijn van onverantwoordelijk handelen door de bestuurders met de wetenschap dat de schuldeisers worden benadeeld. Het hof stelt dat het bij de beoordeling van kennelijk onbehoorlijk bestuur niet de bedoeling is om bestuurders te straffen voor onopzettelijke domheden en beleidsfouten. Daar komt bij dat er voldoende ruimte moet zijn om te kunnen ondernemen en de daarbij horende risico's te nemen. In dat kader acht het hof het aannemelijk dat de bestuurders met de doorstart van EFM veel risico hebben genomen, zoals investeringen op basis van krappe marges, tegenvallende projecten, gebrek aan het aantrekken van kundige werknemers en stijgende bedrijfskosten, maar dat dit niet automatisch ertoe leidt dat sprake is van onbehoorlijk bestuur.

Het hof benadrukt vervolgens dat bestuurders de vrijheid moeten hebben om risico's te nemen binnen redelijke grenzen. De doorstart van VVI, gebaseerd op een bedrijfsplan dat door Rabobank was goedgekeurd, was in de kern rationeel. Tegenvallers, zoals het verlieslatend blijken van projecten en het tekort aan bekwame werknemers, vallen onder de normale ondernemersrisico's en kunnen de bestuurders niet worden aangerekend als kennelijk onbehoorlijk bestuur. Bovendien zijn de bestuurders zich tot het faillissement blijven inzetten

om de onderneming te redden.

De curator moet – nu de administratieplicht niet is geschonden – aannemelijk maken dat sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur waardoor de schuldeisers zijn benadeeld, en dat dit een belangrijke oorzaak van het faillissement van VVI was. De curator heeft dit niet voldoende kunnen onderbouwen en daarmee niet voldaan aan de op hem rustende stelplicht. De vorderingen van de curator worden daarom ook in hoger beroep afgewezen.

D.M.M. Detisch, november 2024

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 12-11-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:6992

Zaaknummer: 200.333.320/01

Rechters: M.W. Zandbergen, B.J. Engberts en T.K. Lekkerkerker

Advocaten: R.H. van Dijke en J. Smit

Wetsartikelen: 2:248 BW en 2:10 BW

RECHTSPRAAK

Faillietverklaring op verzoek curator van andere vennootschappen

De rechtbank wijst het faillissementsverzoek toe, maar stelt wel een ander aan tot curator in verband met tegenstrijdige belangen.

De curator van WaBoMa Investerings B.V. ('WaBoMa'), mr. Ebels, vraagt het faillissement aan van een andere vennootschap. Het lijkt erop dat verweerster gelieerd is aan WaBoMa, maar dat volgt niet expliciet uit de uitspraak. De curator stelt dat niet alleen WaBoMa, maar ook twee andere failliete vennootschappen waarvan hij curator is een vordering hebben op verweerster. De curator voert nog een aantal andere steunvorderingen op.

Verweerster betwist de vorderingen niet, maar meent dat de curator misbruik maakt van zijn bevoegdheid om haar faillissement aan te vragen. De curator vraagt het faillissement alleen aan om de afwikkeling van andere faillissementen te vereenvoudigen, maar daar is het faillissement niet voor bedoeld. Er zijn volgens verweerster geen activa, dus er valt ook niets te liquideren. Voor zover het faillissement moet worden uitgesproken, moet een ander worden aangesteld tot curator vanwege een tegenstrijdig belang van mr. Ebels.

De rechtbank overweegt dat niet is betwist dat (de boedel van) WaBoMa een vorderingsrecht heeft en dat sprake is van pluraliteit van schuldeisers. De curator maakt ook geen misbruik van zijn bevoegdheid. Verweerster heeft een waarborgsom van € 45.467 op de balans staan en verweerster heeft recht op NOW-subsidie. Er zijn dus (potentiële) baten die vereffend kunnen worden in een faillissement. De rechtbank stelt wel een ander dan mr. Ebels aan tot curator, omdat anders mogelijk sprake zou zijn van een tegenstrijdig belang. In een eventuele procedure tussen de reeds failliete vennootschappen en verweerster zou mr. Ebels immers moeten optreden als eiser en als gedaagde. Dit acht de rechtbank onwenselijk.

H.J. de Kloe, november 2024

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 06-11-2024

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2024:18225

Zaaknummer: FT RK 24/909

Rechters: L. Mundt

Advocaten: M.A. Nijhuis en A.W. van Meegdenburg

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw

RECHTSPRAAK

Homologatie surseanceakkoord. Schuldeiser trekt in zijn bezwaren tegen homologatie een parallel met de weigeringsgronden in de WHOA; de rechtbank gaat daarin niet mee

Een schuldeiser maakt bezwaar tegen de homologatie van een aangenomen surseanceakkoord. Hij voert daarbij onder meer weigeringsgronden aan die hun oorsprong vinden in de WHOA. De rechtbank oordeelt dat dergelijke gronden de schuldeiser niet kunnen baten, omdat de wetgever ervoor heeft gekozen de weigeringsgronden uit de WHOA niet van toepassing te verklaren op het surseanceakkoord. Derhalve oordeelt de rechtbank onder meer dat het gegeven dat de aandeelhouders hun positie behouden (en een schending van de 'absolute priority rule' zich voordoet) geen relevante factor is bij de vraag in surseance of de concurrente schuldeisers onder het akkoord beter af zijn. Evenmin gelden voor het surseanceakkoord de informatieverplichtingen die de WHOA wel, maar de surseancetitel in de Faillissementswet niet kent.

In september 2024 is een verzoek van een schuldenaar tot verlening van surseance ingediend en door de rechtbank toegewezen. In oktober 2024 is een crediteurenvergadering gehouden. De schuldenaar heeft tijdens die vergadering een surseanceakkoord (art. 252 Fw) ter stemming voorgelegd. Dat akkoord is met de vereiste meerderheid aangenomen. Deze uitspraak betreft het vonnis waarin het akkoord wordt gehomologeerd.

De inhoud van het akkoord komt erop neer dat de boedelschuldeisers in surseance volledig worden betaald en dat de preferente schuldeisers 20% en de concurrente schuldeisers 10% op hun vordering krijgen betaald tegen finale kwijting voor het restant. Tot de (acht) concurrente schuldeisers behoren investeerders van wie de vordering niet door een zekerheidsrecht is

gedekt en de preferente schuldeisers voor zover hun vordering niet is gedekt door een zekerheidsrecht. De investeerders zijn de aandeelhouders, een bank, de RVO en een stichting. De RVO en de bank zijn de preferente schuldeisers wier vordering deels is gedekt door een pandrecht. De (concurrente) handelsschuldeisers zijn volledig voldaan.

De bewindvoerder heeft ex artikel 265 Fw advies uitgebracht omtrent het akkoord en adviseert om vóór het akkoord te stemmen. Hij concludeert dat het voor de schuldenaar onmogelijk is gebleken om volledig te voldoen aan zijn betalingsverplichtingen. In een faillissementsscenario zal de waarde van de verpande zaken onvoldoende zijn voor de pandhouders om (als separatist) hun vordering volledig voldaan te krijgen. Ook eventuele bodemzaken zouden onvoldoende opbrengen om een uitkering te kunnen doen aan de fiscus. Derhalve zijn er naar verwachting in een faillissement geen middelen om aan de concurrente schuldeisers uit te keren. Volgens de bewindvoerder zijn de concurrente schuldeisers daarom beter af onder het akkoord en is geen van de weigeringsgronden uit artikel 272 lid 2 Fw van toepassing.

Artikel 268 lid 1 Fw bepaalt dat het akkoord is aangenomen als vóór het akkoord stemt een gewone meerderheid van de ter vergadering verschenen erkende en toegelaten schuldeisers, die tezamen ten minste de helft van het bedrag van de erkende en toegelaten schuldvorderingen vertegenwoordigen. De stichting die concurrente schuldeiser is, heeft als enige tegen het akkoord gestemd. Zij heeft een vordering die 41% van het totaalbedrag aan erkende en toegelaten concurrente schuldvorderingen bedraagt. Nu alleen de stichting tegenstemt, is voldaan aan de eis uit 268 lid 1 Fw. Het akkoord is dus aangenomen.

De stichting maakt vervolgens bezwaar tegen homologatie van het akkoord. Zij schaarde die bezwaren (met name) onder 'andere gronden' waarop homologatie kan worden geweigerd (art. 272 lid 3 Fw) en maakt daarbij meermaals de vergelijking met de eisen die aan een reorganisatieakkoord in de WHOA worden gesteld. De schuldenaar zou onvoldoende transparant over het akkoord zijn geweest, omdat bepaalde financiële informatie ontbreekt. Ook zou de *paritas creditorum* zonder rechtvaardiging zijn doorbroken ten gunste van RVO en de rangorde tussen schuldeisers en aandeelhouders zou zijn doorbroken doordat de aandeelhouders niet in hun rechten worden gekort, terwijl deze aandeelhouders als schuldeisers doorslaggevend zijn geweest voor de positieve stemuitslag.

De rechtbank gaat niet mee in de vergelijking met de WHOA, omdat de wetgever bij invoering van de WHOA er bewust voor heeft gekozen de titel uit de Faillissementswet omtrent de WHOA niet ook (gedeeltelijk) van toepassing te verklaren op het surseanceakkoord. Het staat de schuldenaar vrij een keuze te maken uit de verschillende akkoordmogelijkheden die de wet hem biedt, aldus de rechtbank.

Gelet op het voorgaande toetst de rechtbank alleen aan de weigeringsgronden uit artikel 272 Fw. De rechtbank oordeelt dat de bezwaren van de stichting haar niet kunnen baten. De schuldenaar heeft alle stukken overgelegd die hij op grond van artikel 214 Fw jo. artikel 96 Fw en het Procesreglement insolventiezaken moest meesturen. Daarnaast bevat het akkoord een uitgebreide toelichting op de ondernemingswaarde en historische en toekomstige financiële gegevens. Ook de informatie uit het verslag van de bewindvoerder bevat relevante informatie, waarvan de stichting kennis heeft kunnen nemen. Op de schuldenaar rusten geen verdere informatieverplichtingen.

Volgens de rechtbank is de *paritas creditorum* niet doorbroken ten gunste van RVO. RVO is voor een deel van zijn vordering preferent schuldeiser. De stichting meende dat begunstiging had plaatsgevonden omdat RVO bij de bepaling van het geseceerde deel van zijn vordering is uitgegaan van de getaxeerde marktwaarde van het onderpand in plaats van de liquidatiewaarde. Ten aanzien van het niet door een pandrecht gedekte deel moet RVO inschatten voor welk bedrag hij zijn vordering indient in de surseance. Voor het deel dat hij indient in surseance, verliest hij zijn preferentie (ex art. 257 lid 2 Fw). Het is aan RVO om die inschatting te maken en om te bepalen op basis van welke getaxeerde waardes hij een concurrente vordering indient, aldus de rechtbank.

Tot slot oordeelt de rechtbank dat de hoedanigheid van een concurrente schuldeiser geen rol speelt in een akkoordprocedure in surseance. Dat diverse schuldeisers ook aandeelhouder zijn, maakt niet dat sprake is van onredelijke bevoordeling. Evenmin is relevant het gegeven dat de aandeelhouders hun positie behouden (als dat een schending van de 'absolute priority rule' oplevert), omdat het geen relevante factor is bij de vergelijking in surseance of de concurrente schuldeisers onder het akkoord beter af zijn.

De rechtbank homologeert het aangenomen akkoord.

R.J.H. Berghuis, november 2024

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 13-11-2024

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2024:18898

Zaaknummer: C/09/24/20 S

Rechters: J.C.A.T. Frima

Advocaten: I.C.J.C. van de Klundert, W.J.B. Berendsen en E.M.F. Prickartz

Wetsartikelen: 272 Fw, 252 Fw en 257 lid 2 Fw